

Verslag Flirten met God-workshop maart 2019

Als je bij 'foute religie' zoals bij het spel 'De cult van Amon' al religieuze belevingen kunt krijgen, hoe zal het dan gaan met inspirerender religieuze vormen? Een voorzichtig begin hebben we met het onderzoek daarvan gemaakt bij Vézelay. Onder begeleiding van theatermakers Harry Brandsma en Manette Meulenkamp hebben we in het voorjaar van 2019 met een groep van twaalf geëxperimenteerd met het uitbeelden van je betrokkenheid bij een religieuze of levensbeschouwelijk interessante plek. Iedereen verzong zijn eigen korte performance.

De helft zocht daarvoor de rivier op. De snelstromende rivier La Cure was voor hen een bron van levensbeschouwelijke inspiratie. Het al tienduizenden jaren langstromende water werd in de Keltische tijd gezien als een geneeskrachtige, levengevende kracht. Al kan ze ook verwoestende vormen aannemen. De een zat in een stoel naar de rivier te staren, een ander lag met het hoofd naar beneden op een grassig bruggetje van een zijstroom of begeleidde het water met trommelgeroffel en weer een ander zetelde zich aan de oever in een boomhut die ze stroomopwaarts had ontdekt.

Iemand maakte zich tot schim, bezig achter een raam van een keuken in een typisch Frans straatje. Het publiek zag het van buiten op straat en kon zich zo een voorstelling maken van wat zij altijd had als ze zomaar in een typisch Frans straatje iemand in een keuken bezig zag: een inkijkje in het alledaagse leven van vreemde mensen in een vreemd land, iets wat je heel goed kent, maar tegelijkertijd ook heel ver weg is.

Weer een ander maakte een processieronde door de oude kerk van het dorp onder Vézelay. Eerst zat ze een tijdje stil, stond op en liep naar het koor alwaar ze begon met het reciteren van de Bijbeltekst 'In den beginne was er het Woord. Het Woord was bij God. Het Woord was God.' Ze liep achter het koor langs en eindigde met iets dat het midden hield van een groet en een nieuwsgierige blik op een – in eeuwige slaap liggend vrouwenbeeld in een nis. Terwijl ze Amen en Ohm reciteerde liep ze de kerk weer uit.

Tenslotte begaf iemand zich naar de vierde eeuwse ruïne van de kapel van Johannes de Doper. De meters hoge muur in het stroomgebied van de rivier was de eerste vorm van aanwezigheid van de nieuwe religie van het christendom in een overwegend Keltisch-Romeins gebied. Vanuit de verte aanschouwd door de groep, raapte hij uit de ruïne schijnbaar dingetjes op om zich vervolgens naar de groep toe te spoeden en aan ieder een van de gevonden opgravingen in de hand te drukken – echte ringen en kruizen uit de twaalfde eeuwse kruisvaarderstijd.

De regisseurs Harry en Manette hielpen de performers duidelijkheid te krijgen over wat ze zouden willen verbeelden en hun act spannend te maken, voor zichzelf en voor de toeschouwers. Omdat dit toch ook best een beetje spannend kan zijn hadden de theatermakers een collectieve rituele handeling in de workshop verweven. Terwijl de deelnemers van de ene performance naar de andere liepen kon het ieder moment gebeuren dat een van de groepsleden zich spontaan liet vallen. Iederen moest daar voortdurend alert op zijn, want het was dan aan hen om deze persoon op te vangen. Dit alles in volstrekte stilte.